

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 19SVs/3/2023
Identifikačné číslo spisu: 8018200579
Dátum vydania rozhodnutia: 4. decembra 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8018200579.2

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: HOLZ-PRODUKT, s.r.o., so sídlom Ruská Nová Ves 244, IČO: 36478377; právne zastúpenej: Advokátska kancelária SD LEGAL, s.r.o., so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, IČO: 51717395; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/4/2018 - 177 zo dňa 16. januára 2020, vo veľkom senáte takto

rozhodol:

Veľký senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na otázku nastolenú senátom 3S uznesením sp. zn. 6Sžfk/26/2020 zo dňa 1. marca 2023 p r i j í m a nasledovnú odpoveď:

„V prípade doručovania písomností právnickej osobe zamestnancami správcu dane podľa § 30 ods. 1 Daňového poriadku je správca dane povinný postupovať v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku, teda písomnosti môže doručovať len na adresu na území členského štátu EÚ, ktorú právnická osoba oznámila správcovi dane, alebo na adresu jej sídla. K aplikácii fikcie doručenia písomnosti podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku pre bezdôvodné odopretie jej prijatia môže dôjsť len vtedy, ak samotné doručovanie písomností vykonali zamestnanci správcu dane v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku.“¹

Vec sa p o s t u p u j e senátu 3S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e

I. Uznesenie senátu 3S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

1. Uznesením sp. zn. 6Sžfk/26/2020 zo dňa 1. marca 2023 senát 3S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „senát 3S“ alebo „predkladajúci senát“) podľa § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) postúpil vec vedenú pod sp. zn. 6Sžfk/26/2020 na prejednanie a rozhodnutie o právnej otázke nastolenej v uvedenom uznesení veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „veľký senát“).

¹ Revidované znenie enunciatu rozhodnutia v zmysle opravného uznesenia z 6. februára 2024, sp. zn. 19SVs/3/2023.

2. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia vyplýva, že senát 3S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v predkladanej veci ustálil skutkový stav tak, že Daňový úrad Prešov (ďalej ako „správca dane“) vykonal u žalobkyne kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj až november 2014. Daňová kontrola začala dňa 17. októbra 2016.
3. Správca dane vydal dňa 27. septembra 2017 protokol č. 102046117/2017 (ďalej ako „protokol“), ktorý spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole doručoval žalobkyňi na adresu trvalého pobytu konateľov žalobkyne zamestnancami správcu dane. O priebehu doručovania uvedených dokumentov bol spísaný úradný záznam č. 102050807/2017 zo dňa 27. septembra 2017, v ktorom zamestnanci správcu dane uviedli, že protokol a výzvu doručovali na adresu trvalého pobytu konateľov žalobkyne; že konatelia dokumenty neprevzali, lebo ide o súkromnú adresu a požiadali o doručenie poštou; že poučili konateľov o skutočnosti, že ak odmietnu písomnosť prevziať, táto sa považuje za doručeníu aj napriek tomu, že doručenie neprebehlo v mieste sídla spoločnosti.
4. Dňa 2. októbra 2017 konatelia žalobkyne nazerali do administratívneho spisu, z ktorého si urobili kópie, okrem iného aj z protokolu, o čom bol vyhotovený úradný záznam č. 102081169/2017.
5. Správca dane považoval protokol za doručeníu dňom 27. septembra 2017 z dôvodu, že konatelia odmietli protokol na uvedenej adrese prevziať.
6. Žalobkyňa sa k protokolu vyjadrila podaním zo dňa 3. októbra 2017. Správca dane rozhodnutím č. 101010132/2018 zo dňa 22. mája 2018 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“) vyrubil žalobkyňi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2014 v sume 8.048,68 Eur.
7. Žalobkyňa podala proti prvostupňovému rozhodnutiu včas odvolanie a namietala jednak nezákonnosť doručenia protokolu ako aj nesprávnosť záverov správcu dane o nezákonnosti odpočítania dane. K odvolaniu priložila kópiu komunikácie so zamestnancom žalovaného zo dňa 4. októbra 2017, ktorý cez portál podpora.financnasprava.sk žalobkyňi odpovedal, že v prípade, že písomnosť nie je doručovaná elektronicky alebo do sídla právnickej osoby, považuje sa za nedoručeníu.
8. Žalovaný rozhodnutím č.101548584/2018 zo dňa 9. augusta 2018 potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane.
9. Proti rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa správnu žalobu na Krajský súd v Prešove (ďalej len „správny súd“), ktorou žiadala zrušiť rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie.
10. Správny súd rozsudkom č. k. 1S/4/2018 - 177 zo dňa 16. januára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „rozsudok správneho súdu“) zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Uvedený rozsudok vydal správny súd podľa § 140 SSP, keď odkázal na rozsudok správneho súdu pod sp. zn. 2S/85/2018 zo dňa 7. novembra 2019.
11. Správny súd sa v rozsudku sp. zn. 2S/85/2018 zo dňa 7. novembra 2019 stotožnil s názorom žalobkyne, že protokol jej nebol účinne doručeníu. Uviedol, že zákon stanovuje podmienky, ktoré je potrebné naplniť, aby bolo možné doručenie písomnosti vyhodnotiť ako účinné, teda ako doručenie s právnymi účinkami. Podľa správneho súdu doručovanie nebolo vykonané v súlade s § 30 ods. 5 v spojení s § 31 ods. 3 Daňového poriadku, keďže správcovi dane vyplývala povinnosť doručiť protokol elektronickými prostriedkami, k čomu nedošlo. Aj za predpokladu, že by správca dane považoval doručovanie zamestnancami správcu dane za účelné, teda nedoručoval by elektronickými prostriedkami, nemožno doručovať písomnosti v rozpore s miestom doručenia, ktoré vyžaduje zákonné ustanovenie v § 30 ods. 5 Daňového poriadku. Správca dane bol teda povinný doručiť protokol na adresu sídla žalobkyne. Správny súd ďalej uviedol, že zákonná lehota na ukončenie daňovej kontroly nebola zo strany správcu dane dodržaná, keďže do dnešného dňa nedošlo k účinnému doručeníu protokolu.
12. V ostatnej časti rozsudku správny súd posudzoval otázku zákonnosti samotného odpočtu dane zo strany žalobkyne.
13. Na záver správny súd dodal, že v ďalšom konaní bude úlohou správnych orgánov najskôr sa vysporiadať s námietkou žalobkyne týkajúcou sa nedodržania zákonnej jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly a iba v prípade, ak správne orgány dospejú k záveru, že v dôsledku neposkytnutia súčinnosti žalobkyne došlo k nedoručeníu protokolu v zákonom stanovenej jednoročnej lehote, bude následne ich úlohou doplniť dokazovanie o žalobkyňou navrhnuté dôkazy.

14. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Žiadal zrušiť rozsudok správneho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ namietal právny názor správneho súdu o nezákonom doručení protokolu a tým aj záver, že by daňová kontrola nebola ukončená v lehote stanovenej zákonom (podľa neho trvala od 17. októbra 2016 do 27. septembra 2017). Tvrdil, že ustanovenie § 30 ods. 5 v spojení s § 31 ods. 3 Daňového poriadku neukladá povinnosť správcovi dane doručovať písomnosti daňovým subjektom elektronickými prostriedkami. Tiež nesúhlasil, že by sa s touto námietkou žalobkyne v napádanom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal, pričom poukázal na samotné rozhodnutie. Podľa jeho názoru Daňový poriadok stanovuje, že písomnosti v rámci správy daní sú doručované rôznymi spôsobmi, pričom sú prednostne doručované elektronickými prostriedkami alebo zamestnancami správcu dane. V posudzovanom prípade zamestnanci správcu dane vzhľadom k povahe písomností - protokolu z daňovej kontroly spolu s výzvou, využili druhý spôsob doručovania v súlade s platnou legislatívou z dôvodu, že to bolo možné, účelné a hospodárne. V tejto súvislosti poukázal na to, že zo všeobecného elektronického výkonu moci bola vyňatá agenda Finančnej správy SR, v ktorej elektronická komunikácia prebieha prostredníctvom portálu Finančnej správy (PFS).

16. V kasačnej sťažnosti ďalej sťažovateľ uvádzal, že v danom prípade v súlade s § 31 ods. 3 Daňového poriadku zamestnanci správcu dane doručovali zásielky oprávneným osobám - konateľom žalobkyne, ktorí protokol odmietli prevziať. Podľa sťažovateľa bol výkon doručovania protokolu zrealizovaný slušným a zákonným spôsobom na adrese trvalého bydliska konateľov žalobkyne. Z úradného záznamu číslo 102050807/2017 zo dňa 27. septembra 2017 vyplýva, že zamestnanci správcu dane poučili žalobkyňu o skutočnosti, že ak odmietne písomnosť prevziať, táto sa považuje za doručенú aj napriek tomu, že doručenie neprebehlo v mieste sídla spoločnosti. Podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku ak konatelia odmietli zásielku prijať, došlo tak podľa jeho názoru k jej doručeniu. Tiež doplnil, že žalobkyňa nazerala dňa 2. októbra 2017 do spisu a vyhotovila si z neho fotokópiu.

17. Podľa sťažovateľa vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 30 ods. 4 Daňového poriadku výslovne neviaže osobnú formu doručenia písomností na miesto doručenia, v prípade, ak adresát odmietne písomnosť prijať, považuje sťažovateľ túto za doručенú, aj napriek tomu, že pokus o osobné doručenie neprebíhal v mieste doručenia. Nesúhlasil teda so záverom správneho súdu, že písomnosti nemožno doručovať v rozpore s § 30 ods. 5 Daňového poriadku, keďže podľa jeho názoru správca dane doručoval v predmetnom prípade podľa § 30 ods. 1 v nadväznosti na § 30 ods. 4 Daňového poriadku.

18. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 24/2010-57 zo dňa 29. júna 2010, kde ústavný súd uviedol, že zákaz prekročiť časový rámec pre výkon daňovej kontroly platí bezvýnimčne len za podmienky, že kontrolovaný daňový subjekt poskytuje správcovi dane vykonávajúcemu daňovú kontrolu potrebnú súčinnosť. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobkyňa svojim obštrukčným konaním nebola súčinná k správcovi dane pri preberaní protokolu a tým konal v rozpore s ustanovením § 3 ods. 8 Daňového poriadku. Tiež doplnil, že predmetný nález riešil inú podstatu ukončenia daňovej kontroly, ktorá sa podľa sťažovateľa nedá jednoznačne použiť na preskúmaný prípad. Podľa sťažovateľa je tiež záver rozsudku správneho súdu rozporný, keď sám nespochybnil neposkytnutie súčinnosti, ku ktorej došlo zo strany žalobkyne v procese doručovania protokolu.

19. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal vyhodnotenie správneho súdu z hľadiska zákonnosti uplatnenia práva na odpočítanie dane zo strany žalobkyne.

20. Dňom 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky svoju činnosť, t. j. začal konať a rozhodovať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal a rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Od 1. augusta 2021 teda koná a rozhoduje o kasačných sťažnostiach Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Predmetná vec bola náhodným spôsobom pridelená do tretieho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pod pôvodnou spisovou značkou.

21. Predkladajúci senát zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP).

22. Pri skúmaní dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti predkladajúci senát zistil, že pre jeho rozhodnutie bude rozhodujúce zodpovedanie kľúčovej právnej otázky nastolenej sťažovateľom, či sa na doručovanie zamestnancami správcu dane (ale aj na akékoľvek iné doručovanie) bezpodmienečne

vzťahuje § 30 ods. 5 Daňového poriadku. Rovnako, vzhľadom na prejednávajúcu vec, považoval za dôležité ustáliť, či odmietnutie prevzatia zásielky v prípade doručovania zamestnancami správcu dane na iné miesto doručenia než stanovuje § 30 ods. 5 Daňového poriadku, môže mať účinky doručenia.

23. V rámci rozhodovacej činnosti kasačného súdu predkladajúci senát identifikoval rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžfk/28/2020 zo dňa 27. januára 2021, v ktorom senát formuloval v obdobnej veci sťažovateľky, s rovnakým rozsudkom správneho súdu, nasledujúci právny názor:

16. (...) Zo žiadneho ustanovenia zákona (rozumej daňového poriadku a zákona o egovernmente) nevyplýva záver, že by právny úkon správcu dane, t. j. doručovanie protokolu prostredníctvom správcu dane, mal za následok jeho neplatnosť a to aj v prípade, že sa nedoručovalo v sídle daňovníka, u ktorého bola vykonaná daňová kontrola, ale v mieste kde sa oprávnené osoby zdržiavali. Kasačný súd musel preto námietke sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci v časti týkajúcej sa povinnosti doručovať protokol výlučne elektronickým spôsobom vyhovieť, nakoľko správca dane môže doručovať písomnosti buď elektronicky, alebo aj prostredníctvom svojich zamestnancov, nakoľko mu to umožňuje ust. § 30 ods. 1 daňového poriadku, pričom oba spôsoby doručenia sú rovnocenné. Pokiaľ ide o samotné meritum veci kasačný súd odkazuje na svoju doterajšiu širokú a dostatočnú judikatúru.

24. Tiež Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 5Sžfk/22/2020 zo dňa 9. decembra 2021 v obdobnej veci sťažovateľky, s rovnakým rozsudkom správneho súdu, uviedol nasledujúci právny názor:

„34. Kasačný súd konštatuje, že primárnou, predbežnou otázkou pre posúdenie predmetnej veci je preukázanie doručenia protokolu o vykonaní daňovej kontroly. Len prípadný záver správneho súdu o tom, že daňová kontrola bola vykonaná v zákonnej lehote jedného roka, dáva opodstatnenie na následný meritórny prieskum rozhodnutia správneho orgánu. V predmetnej veci platí, že až po jednoznačnom závere, že bol Protokol dňa 27.09.2017 žalobcovi za vyššie opísaného skutkového záveru doručený, je možné zaoberať sa následnou otázkou o naplnení podmienok pre uplatnenie si odpočtu DPH a unesením dôkazného bremena zo strany žalobcu. V prípade záveru o neúčinnosti doručenia protokolu o vykonaní daňovej kontroly, v dôsledku čoho by bola prekročená zákonná lehota jedného roka, sa ďalšie skúmanie rozhodnutia správneho orgánu javí ako nadbytočné.

35. Hoci krajský súd v bodoch 67-74 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že bol Protokol doručený nezákonne, a teda neúčinne, v záverečnom usmernení pre správny orgán v bode 89 napadnutého rozsudku uviedol: „V ďalšom konaní bude úlohou správnych orgánov najskôr sa vysporiadať s námietkou žalobcu týkajúcou sa nedodržania zákonnej jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly a iba v prípade, ak správne orgány dospejú k záveru, že v dôsledku neposkytnutia súčinnosti žalobcu došlo k nedoručeniu Protokolu v zákonom stanovenej jednoročnej lehote, bude následne ich úlohou doplniť dokazovanie o žalobcom navrhnuté dôkazy a to doplniť dokazovanie o výsluch osôb označených ako zamestnanci spoločnosti RM MART, s.r.o. a vysporiadať sa s návrhom žalobcu na výsluch svedka... „resp. tieto dôkazy vykonať.“ Z uvedeného vyplýva, že krajský súd si v napadnutom rozsudku sám odporuje, ak najprv považoval daňovú kontrolu za neukončenú a Protokol riadne nedoručený a následne uložil správny orgánom úlohu vysporiadať sa s námietkou týkajúcou sa nedodržania zákonnej lehoty. V zmysle ust. § 191 ods. 6 je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku. Kasačný súd zdôrazňuje, krajský súd sa mal sám jednoznačne vysporiadať s námietkou týkajúcou sa nedodržania zákonnej lehoty a toho, či došlo k nedoručeniu Protokolu v zákonom stanovenej jednoročnej lehote v dôsledku neposkytnutia súčinnosti žalobcu.

36. Krajský súd v napadnutom rozsudku najprv uviedol, že Protokol nemožno považovať za doručený a následne uviedol, že orgán verejnej správy má vo veci ďalej postupovať tak, že sa vysporiada s námietkou o doručenie tohto Protokolu. Krajský súd rovnako nepresvedčivo vysvetlil dôvody, prečo nemožno považovať Protokol za doručený podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku, keď najprv konštatoval, že správca dane bol povinný Protokol doručovať elektronicky a následne uviedol, že správca dane mal Protokol doručovať v sídle daňovníka, u ktorého bola vykonaná daňová kontrola.

37. Kasačný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, nepresvedčivý, zmätočný a vnútorne si vzájomne odporujúci.“

25. Predkladajúci senát dospel pri svojom rozhodovaní k právnemu názoru, ktorý je odlišný od názorov vyššie uvedených a prijal záver, že od týchto právnych názorov vyjadrených v rozhodnutí

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžfk/28/2020 zo dňa 27. januára 2021 je potrebné sa odchýliť. Svoje právne úvahy a závery senát 3S odôvodnil nasledovne.

26. Predkladajúci senát kasačného súdu v otázke doručovania zamestnancami správcu dane nespochybnil, že ustanovenie § 30 ods. 1 Daňového poriadku umožňuje doručovanie písomností, ak je to účelné a možné, zamestnancami správcu dane. Predkladajúci senát však považuje všetky spôsoby doručenia za rovnocenné (§ 30 ods. 1 a 2 Daňového poriadku) v tom, že sa na nich vzťahujú nasledujúce ustanovenia § 30 ods. 3 až 5 Daňového poriadku upravujúce podmienky doručenia (ak nejde o zákonom stanovené výnimky). Ustanovenie § 30 ods. 5 Daňového poriadku sa preto vzťahuje aj na doručovanie zamestnancami správcu dane. Ak teda správca dane doručuje písomnosť v rozpore s § 30 ods. 5 Daňového poriadku mimo zákonom predpokladaného miesta doručenia - právnickej osobe mimo adresy sídla alebo adresy na území členského štátu, ktorú daňový subjekt oznámil správcovi dane - ide o doručenie v rozpore so zákonom a s takýmto doručením nemožno bez ďalšieho spájať právne účinky doručenia (s výnimkou, ak daňový subjekt s doručením mimo miesta doručenia súhlasí).

27. K otázke vzniku fikcie doručenia, ak daňový subjekt odmietne prevziať písomnosť, ktorej doručovanie nie je v súlade so zákonom (v posudzovanej veci nebola písomnosť doručená do miesta doručenia), vyslovil predkladajúci senát názor, že odmietnutie prevzatia v takejto situácii nemá za následok vznik fikcie doručenia. Ustanovenie § 30 ods. 4 Daňového poriadku, upravujúce možnosť odmietnutia písomnosti, je podľa senátu 3S nevyhnutné vykladať v súlade s ostatnými ustanoveniami Daňového poriadku o doručovaní a z toho dôvodu môže fikcia doručenia vzniknúť len v prípade doručovania v súlade so zákonom. Predkladajúci senát však zároveň prezentoval názor, že pokiaľ napriek zisteným vadám doručovania došlo k preukázateľnému oboznámeniu sa účastníka konania s obsahom doručovanej listiny spôsobom umožňujúcim mu uplatniť ďalšie procesné oprávnenia a opravné prostriedky, v takom prípade sa moment materiálneho oboznámenia účastníka konania s obsahom doručovanej listiny stáva momentom jej doručenia.

II. Právne posúdenie a rozhodnutie veľkého senátu

28. Veľký senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sa po zistení, že postup predkladajúceho senátu bol súladný s ustanovením § 22 ods. 1 písm. a) SSP, oboznámil so spisovým materiálom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/26/2020, a na svojom neverejnom zasadnutí dňa 4. decembra 2023 dospel k záveru, v ktorom sa stotožnil s názorom predkladajúceho senátu 3S k nastoleným právnym otázkam prezentovaným v uznesení o postúpení veci.

II.A K doručovaniu zamestnancami správcu dane

29. Podľa § 30 Daňového poriadku

(1) Správca dane doručuje písomnosť elektronickými prostriedkami. Ak je to účelné a možné, písomnosti doručujú zamestnanci správcu dane.

(2) Ak písomnosť nie je možné doručiť spôsobom podľa odseku 1, správca dane doručuje písomnosť prostredníctvom

a) poskytovateľa poštových služieb,

b) iného orgánu, ak to ustanovuje osobitný predpis,

c) verejnej vyhlášky.

(3) Ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom na účely správy daní, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne pri správe daní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu aj jeho zástupcovi. Týmto nie je dotknuté doručenie písomnosti uložením podľa § 9 ods. 2 a 11.

(4) Ak adresát bezdôvodne odmietne prijať písomnosť, je táto doručená dňom, keď bolo prijatie odmietnuté; o tom musí doručovateľ adresáta poučiť.

(5) Ak nejde o doručovanie elektronickými prostriedkami, doručuje sa písomnosť na adresu na území členského štátu, ktorú daňový subjekt oznámil správcovi dane; inak sa doručuje písomnosť fyzickej osobe na adresu trvalého pobytu a právnickej osobe na adresu sídla (ďalej len „miesto doručenia“); ustanovenie § 9 ods. 11 tým nie je dotknuté.

30. Veľký senát nespochybnuje, že ustanovenie § 30 ods. 1 Daňového poriadku umožňuje doručovanie písomností, ak je to účelné a možné, zamestnancami správcu dane. Teda je na správcovi dane, aby sa v

prípade odôvodnenej účelnosti a možnosti rozhodol, že nebude písomnosti doručovať elektronicky (primárny spôsob doručovania), ale prostredníctvom svojich zamestnancov.

31. Veľký senát považuje všetky spôsoby doručenia za rovnocenné (§ 30 ods. 1 a 2 Daňového poriadku) v tom, že sa na nich vzťahujú nasledujúce ustanovenia § 30 ods. 3 až 5 Daňového poriadku upravujúce podmienky doručenia (okrem zákonom stanovených výnimiek, bližšie pozri bod 34).

32. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V súlade s týmto základným princípom fungovania právneho štátu, ktorý jednak vytvára právnu istotu pre subjekty súkromného práva, že orgány nebudú voči nim konať v rozpore so svojou právomocou, tiež nastoľuje právnu istotu medzi orgánmi verejnej moci ohľadne právomoci, ktorú majú priznanú a zakladá prezumpciu ústavnosti správania orgánov verejnej moci, pristúpil veľký senát k výkladu ustanovenia § 30 Daňového poriadku. Navyše jasne vymedzené oprávnenia a tomu korešpondujúce povinnosti sú obzvlášť dôležité v oblasti správy daní, kde sa realizujú finančné záujmy štátu a rozhodovanie môže mať výrazný zásah do majetkovej sféry daňových subjektov.

33. Z ustanovenia § 30 ods. 1 a 2 Daňového poriadku podľa veľkého senátu jasne vyplýva, aké spôsoby doručenia môže správca dane použiť pre doručovanie písomností. Ide o taxatívny výpočet, pričom spôsoby doručenia podľa odseku 2 môže použiť správca dane iba v prípade, že písomnosť nie je možné doručiť spôsobom podľa odseku 1. Doručovať písomnosti iným spôsobom zákon správcovi dane neumožňuje.

34. Následne v rovnakom ustanovení § 30 Daňového poriadku zákonodarca v odsekoch 3 až 5 upravuje podmienky doručenia, ktoré sa použitím systematického výkladu podľa veľkého senátu jednoznačne týkajú všetkých spôsobov doručovania podľa čl. 30 ods. 1 a 2 Daňového poriadku, pokiaľ zákonodarca výslovne pre určitý spôsob doručovania neupravuje odlišné podmienky. Ak totiž zákonodarca mienil niektorý zo spôsobov doručovania upravených v čl. 30 ods. 1 a 2 Daňového poriadku vyňať z nasledujúcich ustanovení o podmienkach doručenia, tak takto aj učinil - napr. v ustanovení § 30 ods. 5 Daňového poriadku vyňal z povinnosti doručovania na miesto doručenia doručovanie elektronickými prostriedkami, rovnako osobitne upravil podmienky doručovania v prípade doručovania verejnou vyhláškou v § 35 ods. 2 a 3 Daňového poriadku. Vzhľadom na to, že zákonodarca pre doručovanie písomností zamestnancami správcu dane (osobne) neustanovil výnimky, veľký senát konštatuje, že ustanovenia § 30 ods. 3 až 5 Daňového poriadku sa vzťahujú aj na doručovanie zamestnancami správcu dane podľa § 30 ods. 1 Daňového poriadku.

35. Opačný výklad by daňové subjekty vystavil právnej neistote, keď by správcovi dane ako štátnemu orgánu priznal výnimočné postavenie pristupovať k spôsobom doručenia a ich podmienkam podľa vlastného uváženia a výkladu, pričom daňový subjekt (prípadne jeho štatutárny orgán) by si nemohol byť istý ani na dovolenke či v nemocnici, či v prípade doručovania písomnosti na tomto mieste ide o doručenie s právnymi účinkami.

36. Zákonodarcom zvolená limitácia miesta a podmienok doručovania podľa § 30 ods. 3 až 5 Daňového poriadku rešpektuje skutočnosť, že právnická osoba a jej konateľ nie sú z právneho hľadiska totožnou osobou, ale dvoma samostatnými subjektmi s limitovanými vzájomnými vzťahmi. Rovnako má význam v tom, že upravuje primeranú rovnováhu medzi právom na súkromie zástupcov právnických osôb a verejným záujmom na plynulom priebehu daňového konania na strane druhej. Za postačujúce inštitúty pre zabezpečenie plynulého priebehu daňového konania, aj v prípade pasivity daňového subjektu, považuje veľký senát zákonodarcom upravené inštitúty fikcie doručenia (§ 31 ods. 3 Daňového poriadku) a doručenia odmietnutím prevzatia zásielky (§ 30 ods. 4 Daňového poriadku). Zákonnou a základnou úlohou správcu dane je využívať zákonné inštitúty doručovania a organizovať daňové konanie tak, aby bolo ukončené v zákonnej lehote. Zanedbanie plnenia zákonných úloh správcom dane nemožno ospravedlňovať a ani riešiť akceptovaním porušovania zákonných noriem obsiahnutých v Daňovom poriadku a zákonných pravidiel doručovania písomností v neprospech účastníka konania.

37. Veľký senát preto dospel k záveru, že ustanovenie § 30 ods. 5 Daňového poriadku, upravujúce miesto doručenia, sa týka všetkých spôsobov doručenia, ak zákonodarca výslovne neupravuje inak (ako je tomu napr. v prípade elektronického doručovania či doručovania verejnou vyhláškou). Ustanovenie § 30 ods. 5 Daňového poriadku sa preto vzťahuje aj na doručovanie zamestnancami správcu dane. Ak teda správca dane doručuje písomnosť v rozpore s § 30 ods. 5 Daňového poriadku mimo zákonom predpokladaného miesta doručenia - právnickej osobe mimo adresy sídla alebo adresy

na území členského štátu, ktorú daňový subjekt oznámil správcovi dane - ide o doručenie v rozpore so zákonom.

38. Nevyhnutnosť postupovať striktnie podľa zákona, teda povinnosť doručovať všetky písomnosti na miesto doručenia upravené v § 30 ods. 5 Daňového poriadku má podľa veľkého senátu významný dopad na účinky doručovanej písomnosti. Navyše, ak v prejednávanej veci ide o doručenie protokolu z daňovej kontroly, s ktorého doručením Daňový poriadok spája okamih ukončenia daňovej kontroly (§ 46 ods. ods. 9 písm. a) Daňového poriadku), ktorú nie je možné ako dôkaz podľa ustálenej judikatúry kasačného súdu použiť vo vyrubovacom konaní, ak trvala dlhšie ako jeden rok (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 40/2019 zo dňa 10. decembra 2019, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 43/2021).

39. Veľký senát preto uzavrel, že správca dane musí pri doručovaní, s ktorým majú byť bezrozporne spojené právne účinky, (i) postupovať spôsobom predpokladaným Daňovým poriadkom, (ii) doručovať na miesto doručenia stanovenom Daňovým poriadkom a (iii) adresátovi alebo osobe ním splnomocnenej podľa Daňového poriadku. V opačnom prípade sa vystavuje riziku, že doručovanie bude neúčinné a bude potrebné ho zopakovať (nemožno hovoriť o doručení). Uvedené jasne vyplýva aj z Daňového poriadku, keď podľa § 31 ods. 3 písomnosti, ktoré sú určené do vlastných rúk právnickej osobe, je oprávnená prijímať osoba, ktorá je oprávnená konať v mene právnickej osoby, alebo osoba, ktorá je ňou poverená na prijímanie takýchto písomností. Ak nebola v mieste doručenia osoba oprávnená prijímať písomnosti zastihnutá, upovedomí ju doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určený deň a hodinu (...). Doručovanie do vlastných rúk (protokol z daňovej kontroly je doručovaný do vlastných rúk) môže byť teda účinné len v mieste doručenia a osobe na to oprávnenej, pričom akýkoľvek iný postup je potrebné považovať za rozporný s Daňovým poriadkom s potenciálnym následkom neúčinnosti doručovania z dôvodu nedodržania zákonných podmienok pre nadobudnutie právnych účinkov doručenia. Keďže s doručovaním písomností v daňovom konaní sú spájané významné účinky na samotnú daňovú kontrolu alebo následné vyrubovacie konanie, je nevyhnutné, aby spôsob doručenia vyplýval priamo zo zákona, a teda bol daňovým subjektom predvídateľný a nemohol byť podľa potreby správcom dane ovplyvňovaný.

II.B K odmietnutiu doručenia

40. Vyššie uvedené závery majú následne vplyv aj na posudzovanie prípadného odmietnutia prevzatia písomnosti mimo miesta doručenia podľa § 30 ods. 5 Daňového poriadku a jeho účinkov. Fikciu doručenia podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku je možné totiž aplikovať iba v prípade zákonného postupu doručovania, teda doručovania, ktoré je spôsobilé mať účinky doručenia (ak by nedošlo k odmietnutiu).

41. K obdobnej situácii sa už vyjadroval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1MCdo/2/2010 zo dňa 29. februára 2012, kde uviedol, že právna fikcia doručenia - použitá aj v ustanovení § 48 ods. 2 O.s.p. - ako nástroj odmietnutia reality právom je nástrojom výnimočným. Aby fikcia doručenia mohla naplniť svoj účel (dosiahnutie právnej istoty), musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája. Ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, nie je súd oprávnený naplnenie fikcie doručenia konštatovať (porovnaj čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb.).

42. V zmysle uvedeného, ak daňový subjekt odmietne prevziať písomnosť, ktorej doručovanie nie je v súlade so zákonom (v posudzovanej veci nebola písomnosť doručená do miesta doručenia), odmietnutie prevzatia v takejto situácii nemá za následok vznik fikcie doručenia. Rovnako aj ustanovenie § 30 ods. 4 Daňového poriadku, upravujúce možnosť odmietnutia písomnosti, je nevyhnutné vykladať v súlade s ostatnými ustanoveniami Daňového poriadku o doručovaní a z toho dôvodu môže fikcia doručenia vzniknúť len v prípade dodržania zákonného postupu pri doručovaní.

II.C Materiálny prístup k doručovaniu

43. Veľký senát však považuje za dôležité doplniť, že vyššie opísaný prístup k doručovaniu písomností, ktorý je považovaný za tzv. formálny, musí niekedy pri posúdení konkrétnych okolností ustúpiť tzv. materiálnemu prístupu vnímania právneho inštitútu doručovania, ktorým je v súlade s jeho zmyslom a účelom predovšetkým oboznámenie sa účastníkov konania s doručovanou písomnosťou. Akokoľvek je totiž tento inštitút v právnom poriadku významný a sú s ním spojené významné následky (ako napr. fikcia doručenia) a právne účinky, nie je možné prehliadať fakt, že svojou

podstatou ide o komunikačný prostriedok, ktorý má slúžiť na oznámenie účastníkom konania o úkonoch správnych orgánov, v tomto prípade daňových.

44. V tomto zmysle je preto dôležité nachádzanie rovnováhy medzi prirodzenou a logickou ochranou procesných práv účastníkov a medzi snahou štátu o efektívne doručovanie tak, aby sa účastníci dozvedeli o úkonoch príslušných orgánov. Pre materiálny prístup k doručovaniu písomnosti je preto podstatné to, či sa adresát mohol s doručovanou písomnosťou zoznámiť a tak bolo zachované jeho právo na podanie efektívnych opravných prostriedkov alebo na súdnu ochranu. V takom prípade už posudzovanie zákonnosti doručovania nie je potrebné skúmať a nemôže mať vplyv na závery o účinkoch doručenia, keďže požiadavka materiálneho doručenia bola dodržaná. V zmysle uvedeného preto, hoci aj doručovanie písomnosti vykazuje znaky nezákonnosti, ale účastník konania sa preukázateľne s obsahom doručovanej písomnosti oboznámil (o oboznámení sa nesmú byť pochybnosti), a spôsob doručenia mu nezabránil včas a účinne realizovať jeho procesné práva (realizoval svoje procesné práva riadne a včas), je potrebné túto považovať za riadne doručeníu. To platí napr. vtedy, ak účastník včas podá opravný prostriedok, z ktorého jasne vyplýva, že obsah doručovanej písomnosti mu je známy, a teda nedošlo k reálnemu zásahu do jeho procesných práv.

45. Aplikujúc vyššie uvedené východiská na prejednávajúcu vec veľký senát konštatuje, že v tomto prípade bol protokol doručovaný v rozpore so zákonom mimo miesta doručenia a štatutárny orgán sa z dôvodu odmietnutia prevzatia tejto písomnosti s jej obsahom neoboznámil, preto s týmto doručovaním nemohli byť spojené žiadne účinky.

46. Nad rámec uznesenia senátu 3S sa však veľký senát zaoberal aj tým, či nazeraním do spisu a vyhotovením kópie protokolu konateľmi žalobkyne dňa 2. októbra 2017 (úradný záznam č. 102081169/2017) nemohlo dôjsť k účinnému doručeniu protokolu, teda k oboznámeniu sa s danou listinou (materiálny prístup k doručovaniu) sťažovateľkou.

47. V tejto súvislosti veľký senát pripomína, že nazeranie do spisu je prejavom realizácie práva účastníka konania a bez ďalšieho ho nie je možné považovať za okamih, kedy bola účastníkovi konania doručená písomnosť. Je to jednak z toho dôvodu, že pri nazeraní do spisu správny orgán nevykonáva žiadnu aktivitu (ide o aktivitu účastníka) a tiež z toho dôvodu, že pri nazeraní nie je bez ďalšieho zrejmé, s akými dokumentmi sa účastník konania pri nazeraní naozaj oboznámil. Z uvedených dôvodov je preto možné záver o materiálnych účinkoch doručenia pri nazeraní do spisu (v posudzovanom prípade podľa § 23 Daňového poriadku) vysloviť len v prípadoch, v ktorých nevznikajú žiadne pochybnosti o dodržaní procesných práv účastníka konania.

48. Aplikujúc vyššie uvedené východiská na prejednávajúcu vec, veľký senát mal za preukázané, že správca dane v tejto veci nebol nečinný a mal snahu protokol sťažovateľke doručiť (27. septembra 2009). Pri tomto, hoci neúčinnom doručení (odmietnutie pri nesprávnom mieste doručenia), konatelia sťažovateľky obdržali informáciu o tom, aký dokument má správca dane záujem doručiť a sami sa rozhodli, že využijú právo nazerania do spisu a preukázateľne si kópiu tohto protokolu vyhotovili (z úradného záznamu č. 102081169/2017 zo dňa 2. októbra 2017 jasne vyplýva, že do spisu nazerali obaja konatelia a okrem iných dokumentov si vyhotovili kópiu aj sporného protokolu). Následne sa dňa 3. októbra 2017 sťažovateľka k protokolu aj riadne vyjadrila.

49. Vzhľadom na špecifické okolnosti prejednávanej veci, kedy (i) správca dane nebol nečinný a protokol mal záujem doručiť dňa 27. septembra 2017, (ii) konatelia sťažovateľky vedeli, aký dokument je sťažovateľke doručovaný, (iii) obaja konatelia sa preukázateľne s protokolom oboznámili dňa 2. októbra 2017, (iv) sťažovateľka dňa 3. októbra 2017 k protokolu podala vecné pripomienky, veľký senát prijal záver, že protokol bol sťažovateľke doručený dňa 2. októbra 2017. Sťažovateľka sa preukázateľne s obsahom doručovanej písomnosti oboznámila dňa 2. októbra 2017 a včas realizovala jej procesné práva - dňa 3. októbra 2017 sa vyjadrila k protokolu v súlade s § 46 ods. 8 Daňového poriadku, teda v lehote tridsať dní od jeho doručenia (lehota tridsať dní by bola dodržaná aj pri správcom dane tvrdenom doručení dňa 27. septembra 2017). Nedošlo teda k žiadnemu obmedzeniu na právach sťažovateľky, ktorá sa mohla v konaní ďalej riadne a informovane brániť.

50. Veľký senát si uvedomuje, že jeho záver má významný dopad na posúdenie dátumu ukončenia daňovej kontroly, ktorá je podľa § 46 ods. 9 Daňového poriadku ukončená dňom doručenia protokolu a na jeho následné použitie ako dôkazu vo vyrubovacom konaní (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 40/2019 zo dňa 10. decembra 2019, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 43/2021). Ani táto významná súvislosť však nebola spôsobilá vzbudiť relevantné pochybnosti o účinnom doručení

protokolu sťažovateľke a zvrátiť záver veľkého senátu. Vzhľadom na to, že daňová kontrola začala dňa 17. októbra 2016 a bola ukončená dňa 2. októbra 2017 (doručením protokolu), správca dane dodržal jednoročnú lehotu na realizáciu daňovej kontroly podľa § 46 ods. 10 Daňového poriadku.

III. Záver

51. Vzhľadom na uvedené veľký senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zmysle § 466 ods. 5 písm. b) SSP dal na otázku položenú predkladajúcim senátom odpoveď (v znení uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia), že správca dane je povinný aj v prípade doručovania písomností zamestnancami správcu dane podľa § 30 ods. 1 Daňového poriadku postupovať podľa v § 30 ods. 5 Daňového poriadku a písomnosti môže doručovať iba na miesto doručenia, u právnickej osoby na adresu na území členského štátu, ktorú daňový subjekt oznámil správcovi dane alebo na adresu sídla. K aplikácii fikcie podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku môže dôjsť len vtedy, ak došlo k bezdôvodnému odmietnutiu prijatia písomnosti za predpokladu, že samotné doručovanie písomnosti bolo vykonané v súlade so zákonom, teda aj v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku.

52. Veľký senát navyše vo svojom rozhodnutí uviedol, že doručovaniu, ktoré správca dane vykonal v rozpore s Daňovým poriadkom, možno výnimočne pripísať právne účinky doručenia, ak napriek zisteným vadám doručovania došlo k preukázateľnému oboznámeniu sa účastníka konania s obsahom doručovanej listiny spôsobom umožňujúcim mu uplatniť ďalšie procesné oprávnenia a opravné prostriedky. V takom prípade sa moment materiálneho oboznámenia účastníka konania s obsahom doručovanej listiny stáva momentom jej doručenia.

53. Veľký senát súčasne podľa § 466 ods. 5 písm. b) SSP postúpil vec senátu 3S na ďalšie konanie vo veci a rozhodnutie v jej merite.

54. Toto rozhodnutie prijal veľký senát pomerom hlasov 7 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 19SVs/3/2023
Identifikačné číslo spisu: 8018200579
Dátum vydania rozhodnutia: 6. februára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8018200579.3

OPRAVNÉ UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: HOLZ-PRODUKT, s.r.o., so sídlom Ruská Nová Ves 244, IČO: 36 478 377; právne zastúpenej: Advokátska kancelária SD LEGAL, s.r.o., so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, IČO: 51717395; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101548539/2018 zo dňa 9. augusta 2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/4/2018 - 177 zo dňa 16. januára 2020, na základe postúpenia veci veľkému senátu uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/26/2020 zo dňa 1. marca 2023, takto

rozhodol:

Výrok uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 19SVs/3/2023 zo dňa 4. decembra 2023 sa opravuje tak, že odpoveď veľkého senátu uvedená vo výroku uznesenia znie nasledovne:

„V prípade doručovania písomností právnickej osobe zamestnancami správcu dane podľa § 30 ods. 1 Daňového poriadku je správca dane povinný postupovať v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku, teda písomnosti môže doručovať len na adresu na území členského štátu EÚ, ktorú právnická osoba oznámila správcovi dane, alebo na adresu jej sídla. K aplikácii fikcie doručenia písomnosti podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku pre bezdôvodné odopretie jej prijatia môže dôjsť len vtedy, ak samotné doručovanie písomnosti vykonali zamestnanci správcu dane v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku.“

Odôvodnenie

1. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením veľkého senátu sp. zn. 19SVs/3/2023 zo dňa 4. decembra 2023 dal predkladajúcemu senátu podľa § 466 ods. 5 písm. b) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odpoveď na predložené otázky.

2. Znenie odpovede, na ktorom sa veľký senát jednomyselne uzniesol, a to je zachytené aj v zápisnici o hlasovaní, je:

„V prípade doručovania písomností právnickej osobe zamestnancami správcu dane podľa § 30 ods. 1 Daňového poriadku je správca dane povinný postupovať v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku, teda písomnosti môže doručovať len na adresu na území členského štátu EÚ, ktorú právnická osoba oznámila správcovi dane, alebo na adresu jej sídla. K aplikácii fikcie doručenia písomnosti podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku pre bezdôvodné odopretie jej prijatia môže dôjsť len vtedy, ak samotné doručovanie písomnosti vykonali zamestnanci správcu dane v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku.“

3. V dôsledku administratívnej chyby bola v písomnom vyhotovení uznesenia, ktoré bolo doručené účastníkom konania, uvedená pracovná verzia odpovede, ktorá bola pred hlasovaním veľkého senátu upravená, v nasledovnom znení:

„Správca dane je povinný aj v prípade doručovania písomností zamestnancami správcu dane podľa § 30 ods. 1 Daňového poriadku postupovať podľa v § 30 ods. 5 Daňového poriadku a písomnosti môže doručovať iba na miesto doručenia, u právnickej osoby na adresu na území členského štátu, ktorú daňový subjekt oznámil správcovi dane alebo na adresu sídla. K aplikácii fikcie podľa § 30 ods. 4 Daňového poriadku môže dôjsť len vtedy, ak došlo k bezdôvodnému odmietnutiu prijatia písomnosti za predpokladu, že samotné doručovanie písomnosti bolo vykonané v súlade so zákonom, teda aj v súlade s § 30 ods. 5 Daňového poriadku.“

4. Podľa § 143 SSP správny súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí osobám uvedeným v § 142 ods. 1 SSP.

5. Vzhľadom na to, že znenie odpovede zachytenej v zápisnici o hlasovaní plne nekorešponduje so znením uvedeným v písomnom vyhotovení uznesenia (bez zmeny významu odpovede), túto zrejmu nesprávnosť Najvyšší správny súd Slovenskej republiky aj bez návrhu odstránil postupom podľa § 143 v spojení s § 452 ods. 1 SSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

6. Toto rozhodnutie prijal veľký senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 7 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.